

AVIZ

referitor la proiectul de Ordonanță de urgență pentru ratificarea Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Bulgaria privind aspectele tehnice, financiare, juridice și organizatorice referitoare la construirea unui nou pod mixt (rutier și feroviar) de frontieră între cele două țări, peste fluviul Dunărea, semnat la București, la 5 iunie 2000

Analizând proiectul de Ordonanță de urgență pentru ratificarea Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Bulgaria privind aspectele tehnice, financiare, juridice și organizatorice referitoare la construirea unui nou pod mixt (rutier și feroviar) de frontieră între cele două țări, peste fluviul Dunărea, semnat la București, la 5 iunie 2000, transmis de Secretariatul General al Guvernului cu adresa nr.158 din 08.09.2000,

CONSILIUL LEGISLATIV

În temeiul art.2 alin.1 lit.a din Legea nr.73/1993 și art.48(2) din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Legislativ,

Avizează favorabil proiectul de ordonanță de urgență, cu următoarele observații și propuneri:

1. Având în vedere calea de legiferare aleasă, în Nota de fundamentare ar fi fost necesar să se motiveze urgența care impune ca ratificarea Acordului să se facă de către Guvern, prin ordonanță de urgență, și nu de către Parlament, prin lege.

Art.114 alin.(4) din Constituție prevede că Guvernul poate adopta ordonanțe de urgență "în cazuri excepționale".

În legătură cu această posibilitate, Curtea Constituțională, prin Decizia nr.65/1995, a relevat faptul că **ordonanța de urgență se legitimează constituțional, atât pe necesitatea cât și pe urgența reglementării unei situații care, datorită circumstanțelor sale excepționale, impune adoptarea de soluții imediate în vederea evitării unei grave atingeri aduse interesului public.**

2. La formula introductivă a proiectului de ordonanță de urgență, este necesar să se facă referire și la art.107 din Constituție, iar după art.114 să se adauge "**alin.(4)**", așa cum prevede art.39 alin.(3) din Legea nr.24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative.

3. Cu privire la textul Acordului, semnalăm următoarele:

a) În art.3 alin.4 ar fi trebuit să figureze și referirea la legislațiile naționale ale Părților Contractante, pentru a nu se înțelege că proiectul tehnic trebuie să fie "**conform**" numai cu legislația și standardele Uniunii Europene.

b) La art.9 alin.2 se prevede că "**veniturile colectate din exploatarea Obiectivului vor fi distribuite proporțional cu sumele investite de Părțile Contractante**".

Din această prevedere rezultă că, deși România devine proprietară a jumătate din pod, căruia îi afectează o zonă din teritoriul său, va primi mai puțin decât Bulgaria din veniturile realizate. **Această inegalitate se va păstra pe tot timpul cât va exista podul, adică pe o perioadă foarte lungă.**

Considerăm că ar fi fost necesar să se prevadă o limită de timp pentru această repartizare inegală a veniturilor, **respectiv până la amortizarea investiției făcute de Partea bulgară** "pentru construcția podului" (art.6 alin.2). După această perioadă, veniturile ar trebui împărțite în mod egal, pentru că cele două Părți Contractante devin în mod egal proprietare ale părții de pod dintre malurile lor și mijlocul podului și, în plus, fiecare trebuie să ia măsurile necesare pentru întreținerea tronsonului său (art.11), ceea ce presupune efectuarea unor cheltuieli care trebuie recuperate.

c) În art.11 se prevede că delimitarea proprietății asupra podului se face la **mijlocul podului dintre cele două maluri**. Această formulă s-ar putea dovedi nepotrivită pentru că jumătatea podului ar putea să nu coincidă cu linia de frontieră, ceea ce ar face ca proprietatea unui stat să se plaseze pe teritoriul celuilalt stat.

d) La art.18, deși se prevede o perioadă inițială de valabilitate a Acordului de 20 de ani și prelungirea automată pentru noi perioade de câte 5 ani, practic, Acordul se încheie pe o **perioadă nelimitată**, deoarece nu există posibilitatea denunțării lui; în practica internațională, astfel de acorduri perpetue sunt foarte puține și ridică probleme în privința modalității de încetare a valabilității lor, iar doctrina de drept internațional referitoare la posibilitatea sau imposibilitatea denunțării acestor acorduri nu este unitară.

Stabilirea unui termen de valabilitate și posibilitatea denunțării Acordului erau necesare și pentru faptul că podul constituie un obiectiv strategic care interesează securitatea națională.

Ar fi fost preferabil ca după perioada inițială de 20 de ani, să existe posibilitatea denunțării Acordului, cel puțin în cazul când acesta nu poate fi "modificat sau amendat pe baza unei înțelegeri scrise reciproce între Părțile Contractante", așa cum se prevede în art.17 alin.2.

PREȘEDINTE

Valer Dorneanu
Valer DORNEANU

București

Nr.

7013/15.09.2000